

Egy dénár

Már mindened megvan,
elértél, amit csak akartál,
tárva előtted a kapuk,
rajongók hada vár.
De megvan-e
az az egy dénár?

Csupa ötlet és furfang
hajt, tüzel,
agyad ördögien forog,
éjt-nappal kulcsra jár,
csűröd szétfeszült,
mind jobban
űz a rögtön, a már.
De megvan-e
az az egy dénár?

Létrád égig ér,
bódít a föl, a még mámore.
Bele mersz nézni a Napba,
és önzéseidnek
nincs alkonya.

Időd fogy,
milyen kár...
Nincs meg
az az egy dénár.

A jó időket kell megbecsülni

A jó időket kell megbecsülni,
a jó napokat,
akár esősek,
akár naposak,
a jó időket.
És mitől jó, vagy mitől rossz,
elég, ha csak te tudod,
ha itt vagy velem
s ott lehetsz,
ahol éget ma is a perc.
A jó időket kell megbecsülni,
a jó napokat,
akár esősek,
akár naposak,
a jó időket.

Mert annyi mindent elveszítünk,
tékozlunk, szorítunk, elengedünk,
hiszünk bután, majd visszatér,
de egyre üresebb lesz belül a tér.

Motyogom, mormolom,
már-már imádságom.
A jó időket kell megbecsülni,
a jó napokat,
akár esősek,
akár naposak.

A jó időket, a többi hadd égjen el,
ölelj magadhoz, ölelj szíven,
fénylenek a jó napok,
a szemedben is ott ragyog,
drágábbnál, drágább ékszerek,
hidak a jó napok: életek.

Finta Éva

Szentélyek

*(Makovecz Imre és
ácsmesterei dicsérete)*

Belül vagyok a mellkasomban,
bordák közt, védve, mint a szív.
Körül a tér ritmusa dobban
az organikus nem-dobozban,
és felszállnak a csarnokok,
akár a sóhaj vagy az ének -
a gondolatig is elérnek,
s nem tartja őket ácskapocs -
egymásba forrnak illesztékek.

Fölöttem a tér koronája,
túl koponyámon belép a fénybe,
égi oltáron áll az Angyal -
ez itten Isten menedéke.
Itt felemelkedik az orca,
és égbe néz, kutat a szempár,
bámul, akár a csillagokra.
A belső térben Isten uja
számolgatja az íveket,
a mives tartószerkezet
maga a fal és a tető,
mely a gerincből fut elő
és oszlopokon megpihen,
pártázatos csokrokba fogva -
korona oszlop-emberen.
Hiába teres csarnokok
a táguló vertikumok -,
az ember itt, a mellkasa terében
csak szállni, csak lebegni tud.

A múltó időnek

József Attila férfi volt
és mindig sírt szegény
azt hitték betegsége sír
és nem a vélemény.
Megalkotott világa már
egy másik rendben élt
a kettő egymást zárta ki
az örök emberért.

Kívül maradt kis életén
mindvégig idegen
albérlője az örömmek
és folyvást pénztelen.
Fizette volna álmait
de mint a verseket
kora hőköltén toltá el
és sosem fizetett.

Most majd megértik hű szavát -
kisemmizett beteg
azért lett mert a férfikort
sosem érhetette meg.
De már hiába értenék
az időszál szakad
testvérkéje a szeretet
újabb jövőt mutat.

Tizenhárom

„Az ég és pokol pusztítsa el boldogságát! Minden nemzetsége vesszen ki a föld színéről! Őt magát azokban verje meg az Isten, akik legközelebb állnak szívéhez! Az élete csak rombolás legyen, s a gyermekei nyomorultul pusztuljanak el!”

(Zichy Antónia átka)

Talán azt hitték: babonások
a sámán vérű magyarok
hogy kivégeztek tizenhármat.

Október végén Kazinczy Lajos
Augusztusban Ormai Norbert
és még százhusz dicső halott.

Batthyányt Pesten, hogy a számtan
ne hibázzon, és asnap este.
De már halottak tizenhárman.

Mégiscsak révbe érkezett
Battyány Antónia átka:
a Habsburg ágból odalett

Aradnak is sok volt a vétke.
Damjanich feladta a várat
és köteleket kapott cserébe.

tizenhárom ismert rokon
s az egész ház boldogtalan lett
Ferenc József felső fokon.

Tizenkét puská elé álltak
Lázár, Dessewffy, Schweidel, Kiss -
hármat nyomban el is találtak.

Talán azt hitte: babonások
a sámán vérű magyarok
hogy kivégeztek tizenhármat.

Kötélen lógattak kilencet
Franz Bott hóhér kapta ruhájuk -
estig heverték kint a testek.

Időgépen

Fejemben van az elmém
nem mintha hasznát venném
porosodnak a dolgok
mit a kor belém oltott.

Egybetaposva a dolgok
jelenre múlt idő csorgott
mindenütt lenni hiába
török az időgép szárnya.

Repülőgépre szállok
ponttá hasadnak a számok
pont ugyanúgy ahogy régen
radaroznak az égen.

Füleki Gábor

Kút

Lemerülve a gyötrődés kapuján,
feneketlen kutak éje fogad.
Gondolatok vak raja sziszeg ott,
sose szűnő források gyermekei.

Mind kevesebb fény szűrled a mélybe,
fönn kicsi ponttá zsugorult a kapu.
Lassan gőzük s permetjük is eltűnik.
A sötét rácsai tömörülnek,

torlad sokaságuk s összeszorulnak:
mindent feszülő kín övez át most;
végül a nyüzsgés egygyé alakul:

elenyésztek körben mind a falak,
s nincs más, csak a végtelen éj tükre:
feketén, némán terül el a mélyben.

Ősállapot

Aranyló tiszta egységgé emelkedsz,
napsűrű méz a lét, életpárlatot
szürcsöl ajkad, pihenve heverhetsz
szőlőlugasodban, hegyi táj áthatott.
Duruzsol kályhád, égparázs az alkony,
fáradt-boldog szíved derűsen feldobog,
végtelen gömb a lét, önmagán túllobog,
kint s bent béke zeng, hullámcsendes parton.
Bölcsen teremtő nyugalom az arcon,
mint rőt csillag érett-lassan forog,
s magján túl heves gázkéreg gomolyog.

Imamalom

Milyen egyszerű ez
élünk és meghalunk
létfolyamba térve

Milyen rémítő ez
folyónk várja tavunk
békés ölelése

Milyen szédítő ez
felérünk s dalolunk
téridőbe vésve

Milyen egyszerű ez
élünk és meghalunk
soha többé vége.